

[Victor Pürschel.]

Folkets Retsbevidsthed, det kan de ikke bruges til. Det er meget betegnende, hvad Læge Hoffmeyer, der har været Medlem af Svangerskabskommissionen siger: Det maatte man forudse, nu blæser Vinden den Vej, siger han, og saa slutter han med Haabet om, at den snart maa blæse en anden Vej. Det er betegnende: En Tilhænger af Nævningeinstitutionen knytter sit Haab til dette, at Vinden maa komme til at blæse en anden Vej. Det er en køn Retshaandhævelse, der gaar, efter som Vinden blæser. Jeg kan ikke erklære mig for Tilhænger af den „Retshaandhævelse“. Men man kan med Rette fremhæve her, at mange Læger utvivlsomt er blevet villedt af den Opinion, der gik over Landet, støttet af disse forførende Nævningekendelser, der faldt den ene Gang efter den anden, og de havde god Grund til at tro, at det i Fremtiden vilde være straffrit at gøre det, de havde indladt sig paa, og som nu straffes. Jeg fremhæver dette for at understrege, hvad jeg tidligere har sagt, at den, der vil bygge paa disse Nævningekendelser, byggede paa et Grundlag, der kunde svinge naar som helst.

Og her vil jeg gerne sige til Ministeren: Der har været Antydninger fremme om, at Nævningerne har været forfulgt eller forulempet i Anledning af denne Nævningekendelse. Det er meget betegnende, at dette sker; naar „Frisindet“ her i Landet føler sig krænket, saa indtræder Forulempelser af Nævningerne, aldrig tidligere. Hvis der er noget saadant, vil jeg anmode Ministeren om at gøre, hvad der staar i hans Magt for, at der skrives ind mod de paa-gældende Blade eller Personer, som har søgt at etablere en Forfølgelse af Nævningerne, for er der noget, som er farligt, saa længe vi har Nævningeinstitutionen her i Landet, er det dette, at man kommer ind paa at forfølge dem i Anledning af deres Stemmeafgivning.

Nu nærmer jeg mig det Omraade, hvor Enigheden med Ministeren begynder at slippe op. Først maa jeg sige til ham: Denne Sag er for os ikke nær saa personlig, som han synes at opfatte den. Ministeren har med al den store Dygtighed, der staar til hans Raadighed paa dette Omraade — og paa andre Omraader —, skildret, hvorledes Angrebene haglede ned over ham, hvor mange Ubehageligheder han har haft i den Anledning, hvor stor personlig Risiko han løb, og det kan ikke nægtes, at der derved faldt et kraftigt Projektørlys over de udmærkede Karakteregenskaber, Ministeren har vist ved desuagtet at gribe ind.

Ministeren synes noget mistrøstig over den megen Modgang, og jeg er enig med Ministeren i, at det er sjælden i denne elendige Verden, at fremragende Karakteregenskaber og modig Handling virkelig vurderes efter Fortjeneste. Men mon ikke Ministerens landskendte Beskedenhed alligevel forhindrer ham i at se de forsonende Momenter i Sagen, mon det ikke er saaledes, at denne Beskedenhed forhindrer ham helt i at se, at der jo dog ogsaa er Ting, som kunde opmuntre til en saadan Handling? En Handling som den, Ministeren har foretaget, har virkelig mange Betingelser for at vinde Publikums Bifald, det saa vi bl. a. i Eftermiddags, da der lød et Bifald fra denne Del af Tilhørerlogerne — det er første Gang, jeg har oplevet det siden 1920. Ministeren sagde, at han havde baade det praktiske og det juridiske Grundlag i Orden, og stemplede paa Forhaand, deri sekunderet af den ærede socialdemokratiske Ordfører (Fr. Dalgaard), anderledes tænkende Jurister som Paragrafdyrkere, og det var ikke ment som nogen Anerkendelse. Jeg vil dog vove at melde mig som Paragrafdyrker i denne Forbindelse.

Jeg kan ikke undlade at sige til den højtærede Minister, at en vis Frigjorthed over for Bogstaven i Loven naturligvis er en smuk Prydelse for en Minister, men der er en Fare, som man maa være opmærksom paa, og som man, da Ministeren netop talte om Modsætningen mellem demokratisk og fascistisk Styre, kunde pege paa findes netop i baade fascistiske og kommunistiske Stater, nemlig den Mangel paa Respekt for den skrevne Lov, denne Tilbøjelighed til at skabe en højere Retfærdighed end den, der findes i de stakkels Love, som man giver. Dette Ræsonnement er i denne Sag saa meget farligere, som det jo netop er Ræsonnementer af denne Art, de Læger, der overtræder Loven, søger at gøre gældende. Derfor burde det efter min Mening ikke være fremført, og Ministeren kan jo ikke sige sig helt fri for at have været inde paa denne Betragtning, idet det jo i den anden Redegørelse hedder — jeg haaber, jeg har Tilladelse til et ganske kort Citat to Gange —:

„Det er i øvrigt ikke en Fortolknings større eller mindre Rigtighed rent juridisk set, men Sagens fornødne Klarlægelse for Offentligheden“, som det kommer an paa.

Ja, Klarlæggelse for Offentligheden, det var altsaa det, Ministeren tilstræbte. Ministeren sagde i Dag, at selv for Jurister var det umuligt at afgøre, om Dommen var streng eller mild. Deri er jeg ikke enig